

I. Kerekes Botond Vilmos 3. b: Egy baba, aki megnézte majdnem az egész világot

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy... mi is volt az? Olyan gömbölyű és rózsaszín. Talán egy labda? Neeeeem, nem egy labda. Talán egy puha őszibarack? Hasonló, de mégsem. Talán egy illatos, pihe-puha rózsabimbó? Neeeeem! Akkor talán egy kisbaba? Igeeen!

Ez a Baba két kéklő gombszemével mindent nagyon megnézett a világban. Akár egy rózsaszín labdát, egy puha őszibarackot, vagy egy illatos, pihe-puha rózsabimbót.

Egyszer fogta magát, és hasán szánkázva, égnek emelt karokkal és lábakkal útnak eredt. Becsúszott az asztal alá, a széklábak sűrű erdejébe. Ahogy nyálcsíkot maga után húzva hason csúszogatott, számtalan izgalmas dolgot látott: szétszóródott morzsák szúrták a hasát, egy földre pottyant párna óriási hegyként állta útját. Az akadályt megkerülve, puha papír zsebkendők kerültek útjába, ezeket jóízűen megcsócsálta. A lába belegabalyodott egy madzagba, aminek végén egy születésnap mulatságból megmaradt plöttyedt lufi volt.

Ahogy csúszogatott tovább, egy hatalmas, ráccsal körülvett kastélyhoz ért. A kastélyt egy óriási cápa, egy dinoszaurusz, és egy macska őrizte. Nem engedték be a vándort, ezért bosszúból Baba jól összenyalazta őket. Folytatta útját, míg egy nagy, fekete, sziklás hegy tornyosult elé. Rengeteg veszély fenyegette őt: párna lavina, vérszomjas óriások, sárkányok. Az óriások felkapták, kacagva meghintáztatták, karjaikba fonták, puszikkal halmozták. Többé nem engedték el a kis kódorgót. Megetették, puha kuckóba tették, ringatták. Baba szemei már majdnem lecsukódtak, de még mindig nézett. Mit látott? Az óriáscsaládot, akik szeretettel vették körbe, s addig nézte őket, amíg lecsukódó szemhéjai mögött már csak az álmait látta...

[Ide írhatja a szöveget]